

Хаётимиз манбаи саналган Куръон инсонни хакикий хаётга йўналтирувчи ва ёмон хаётдан кайтарувчи амрлар беради. Эзгу ишларга даъват этишига кўра, «амри маъруф» дейилганидек, ёмонликлардан кайтаришига кўра, «наҳйи мункар» дейилади. Шу тарика маъруф сўзи ақл ва хакикат кабул килган яхшиликни билдиради.

Аллох Таоло солих бандаларнинг яхши амаллар килишга буюриб инсонларга ўғит беради. Оли Имрон сурасининг 114-оятда:

«(Улар) Аллохга ва охират кунига иймон келтирадилар, яхши ишларга буюриб, ёмон ишлардан кайтарадилар ва хайрли ишлар сари шошиладилар. Айнан улар солих кишилардандир», деб марҳамат килинади. Оятда Аллох йўлида мунтазам савоб ишлар килган кишилар макгалиб, уларнинг солих ва суюкли бандалар экани таъкидланади.

Аллох Таоло Лукмони Хаким тилидан Лукмон сурасининг 17-оятда шундай марҳамат килади:

«Эй, ўғилчам! Намозни баркамол адо эт, яхшиликка буюр ва ёмонликдан кайтар хамда ўзингга етган (балолар)га сабр кил! Албатта, мана шу пухта ишлардандир».

Тавба сурасининг 112-оятда:

«(Улар) тавба килувчилар, ибодат килувчилар, хамд (шукрона) айтувчилар, саёҳатчилар, рукуъ этувчилар, сажда килувчилар, яхшиликка буюрувчилар, ёмонликдан кайтарувчилар ва Аллохнинг худуди (буйруқлари)ни риоя килувчилардир. Мўминларга (Аллохнинг мукофотлари хакида) хушхабар беринг!» деб марҳамат килинади. Хар бир мўмин Аллохнинг мукофотига ноил бўлиши учун юкоридаги холатларга риоя килиши лозим. Шунда саодат ва кутулишга юз тутган бўладилар.

Аллох таоло Оли Имрон сурасининг 104-оятда:

«Сизлардан яхшиликка даъват этадиган, амри маъруф ва наҳйи мункар ишларини олиб борадиган (бир) уммат бўлсин! Айнан улар (охиратда) нажот топувчилардир», деб марҳамат килади. Жамиятнинг саодати мана шундай яхшиликка буюрадиган ва ёмонликдан кайтарадиган инсонларнинг хатти-харакатлари билан мумкин бўлур. Ёмон инсонлар кўпайиши, яхши инсонларнинг камайиши эса жамиятнинг таназзулга юз тутишига сабаб бўлади.

Оли Имрон сурасининг 110-оятда Хак таоло мўминларга:

«Одамларга чиқарилган (маълум бўлган) умматнинг энг яхшиси бўлдингиз, (эй мусулмонлар!) зеро, сиз амри маъруф, наҳйи мункар киласиз ва Аллохга иймон келтирасиз. Агар ахли китоблар (хам) йимон келтирганларида эди, ўзлари учун яхши бўлур эди. Улар орасида (Мухаммадга иймон келтирган) мўминлари хам бор, кўпчилиги эса фосиклардир», деб билдиради.

Аъроф сурасининг 157-оятда эса:

«Улар саводсиз элчига – исми ўзларидаги Таврот ва Инжилда ёзилган Пайгамбарга (Мухаммадга) эргашадилар. У (Пайгамбар) уларни яхшиликка буюради, ёмонликдан кай-таради ва пок нарсаларни халол килиб, нопок нарсаларни уларга харом килади хамда уларнинг юқларини ва устиларидаги кишан (кийинчилик)ларини олиб ташлайди.

Бас, унга иймон келтирган, уни улуглаган, унга ёрдам берган ва у билан бирга нозил килинган нур (Куръон)га эргашганлар, айнан ўшалар (охиратда) нажот топувчи кишилардир», деб марҳамат килади.

Аллох Таоло билдирган бу ояти карималар инсонлар учун хаётий дастурдир. Жамиятлар уларга амал килиб, саодатга ва саломатга эришадилар. Инсонлар факатгина ўзларини кутқариш учун эмас, бошқа инсонларни ҳам Хакка даъват қилиш учун ҳаракат қилишлари лозим. Агар улар яхши ишларни қилиб, ёмонликлардан бошқаларни ман этмасалар, уларнинг ибодатлари қийматга эга бўлмайди, Аллох таоло бундай қавми ёмонликка юз тутдиради.

Лут қавми ҳалок бўладиган кеча ўша пайтдаги обидлар таҳажжуд намозини ўқиш билан машғул эдилар. Фаришталар Робларига мурожаат қилиб: «Ё Раб! У ерда ибодат қилаётганлар ҳам бор», дейишди. Аллох Таоло буюрди: «Улар ёмонликка кўз юмдилар, ислох қилмадилар». Кўришиб турибдики, ҳар бир мўмин банда ўзи солих амал қилиш баробарида бошқаларни ҳам бу йўлда ислох этишлари лозим. Шунда жамият саломатга эришади.